

LA SALA PRINCIPAL

UN ÀNGUL DE LA SALA

LA SALA DE MÚSICA

LA MIRANDA AL CARRER DE ROSSELLÓ

(Fotografies d'A. Mas.)

LA CASA DEL BARÓ DE QUADRAS

Constants en nostre propòsit d'anar fent conèixer les construccions modernes del nostre país, que'l van embellint cada dia més y fent la gloria de l'arquitectura catalana, donem avuy en aquestes planes los gravats que reproduhexen la fatxada y diferents aspectes interiors de la nova casa del senyor Baró de Quadras, qu'ha projectat y dirigit l'arquitecte senyor Puig y Cadafalch a la Gran-via Diagonal de la nostra ciutat.

No'ns cal pas fer l'elogi d'aquest artista que tant ha acreditat son nom ab les moltes construccions que tothom li coneix, tant a Barcelona com en altres punts, inclús al extranger; los nostres

lectors judicaran per ells mateixos de la bellesa d'aquest verdader palau qu'acaba d'axecar. Lo que sí hem de fer, es felicitar al senyor Baró de Quadras per haver sapigut escullir l'artista que li fes la casa, acert que desitjaríam veure en totes les persones acabalades quan tractan de fer-se la casa.

¡JA HI SOM!

¡Ja hi hà atmetllers florits! ¡Es bona aquesta terra nostra, y es bona sobretot pel cel que té al demunt. ¡Mirèu que pels Reys florir els atmetllers! Es ben be riures del hivern tot just comensat.

— ¿L'hivern comensa? ¡nosaltres que florim! — Hi hà una mena d'insolencia en axò que semblan dir els atmetllers,

una mena d'anarquía pera irritar a la natura... si no fos aquesta anarquía també natura, y més fondament natura que no pas les lleys esquifides que nosaltres li atribuhim. Per que si'ls atmetllers poguessen parlar, ens demostrarian qu'han tingut tota la rahó pera florir tan aviat, que la bondat del cel y de la terra'ls hi han donat tots els motius pera florir, que si alguna culpa hi hà en axò no la tenen pas ells, y qu'ells, els anarquistes, son els veritables obedients a les lleys naturals, y que lo que cal es no confondre la natura ab el calendari.

Tota cosa verament gran sembla una protesta contra la ley que la regeix; però no es tal protesta sinó contra la mesquina definició d'aquesta ley, y, en el fons, una potentia afirmació d'ella que ve a destruir l'engany de la seva definició.

L'instint del poble ho endevina prou axò, y axís vesteix de rebelió les coses més santes, aquelles qu'en son esperit tenen una realitat superior. Si'l Fill de Deu naix una nit de Desembre, l poble dirà que: *El mes de Maig ha florit—sens esser encara*, y que: *Al punt de la mitja nit—un sol resplendent ha exit*, y que: *La neu que pel camí hi hà — la calor ja la fonderà*: sembla que vinga a trastocar totes les lleys, però lo que fa es restablir les veritables, trastocades per aquells qu'han pretengut definirles pera barrar el pas a les més fortes realitats.

Per que'l Maig que brolla ab la naxensa del Fill de Deu al mitx del Desembre, y'l sol que surt a mitja nit, son d'una realitat més forta que'l Desembre y la nit, y la seva lley es més profunda y veritable que la del calendari. Per que rès hi hà més fortament natural que'ls miracles, ni més fundament legal que l'anarquia dels atmetllers.

Els han tingut rahó de florir, però també pot molt ben esser que la natura tinga rahó pera glassalshi les flors qual-sevol dia per que... es axò... l'hivern tot just comensa, y un dia's recordarà de qu'es hivern, y llavors, jay!... Se coneix que l'atmetller es d'una naturalesa fina, impressionable, refiada. Aquesta bonansa dels primers dies d'hivern l'ha sentida desseguida, se l'ha presa de debò, y ja ne ha tingut prou pera florir.

Els altres arbres saben resistir l'afalach ò'l senten menys, y essent tardans van més a la segura. Però's veu que'ls atmetllers son com aquells homes enamoradissos qu'ab una mirada'n tenen prou y que d'una paraula, dita si molt convé per cortesia, ja se'n fan un castell d'amor; y quan la dòna ab un girar d'ulls ja'ls té oblidats, ells restan llargament embriagats d'aquell recort y en deliri d'esperansa; y quan més segurs estan del compliment, la dòna aymada passa distreta y sa indiferencia'ls glassa totes les flors..... per que no sabia que'ls hagués fet florir: passa tan ignoscenta del be com del mal qu'ha causat. Axís la natura y ses lleys. ¡Pobres atmetllers, pobres anarquistes, pobres enamoradissos!

¿Pobres?... ¡richs! Per que hi hà un tresor més gran que la natura, y es l'esperit de la natura; y més que les lleys, y es l'etzar diví, origen de tota lley; y més que la dòna aymada, y es l'amor: y la florida dels atmetllers es l'epifania del esperit, del etzar y del amor. Y aquest any ho han fet be qu'han florit pels Reys, aquí a Catalunya.

Catalunya n'es molt terra d'aquestes coses arriscades que tot sovit surten malament. Axís jo declararia l'atmetller arbre de la llibertat nostra, y la seva flor, flor nacional. Ja sé qu'un altre dia'n vaig proposar un altra: la ginesta. Però ¿què hi fa? ne tindriam dues: y de flors may n'hi hà prou en l'esperit d'un poble.

JOAN MARAGALL.

LA MITXDIADA, QUADRO D'ANDREU SOLÀ, EXISTENT AL MUSEU MUNICIPAL